

Sedemenefregizmus

Jozef Duháček

8. decembra 2023 ✝ Cirkev ✝ Komentár

Sedemenefregizmus je vymyslené talianske slovo založené na slove *sedevakantizmus*, čo je postoj, či presvedčenie, že Svätý stolec (sede) je prázdny, neobsadený, teda, že „Cirkev nemá pápeža“ a fráze „*me ne frega*“, čo znamená: „Je mi to jedno.“ Dokopy by sa to dalo preložiť ako „Vôbec ma nezaujíma, či je Svätý stolec prázdny alebo nie.“

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

S vedomím bezprecedentnej krízy, ktorá už dlho zraňuje Cirkev a prihliadnuc k faktu, že medzi dobrými katolíckymi sa už dlho vlečú spory a nekonečné hádky, ktorých cieľom je nájsť zhodu v objektívnom vyhodnotení stavu Petrovho stolca po koncile (a celej cirkevnej hierarchie) sa zišla v Taliansku skupina klerikov, laikov, teológov, filozofov, kanonikov, právnikov a historikov. Dali si meno „Skupina Deviatich“ a došli k nasledujúcemu spoločnému stanovisku, uverejnenému vatikanistom Marcom Tosattim na jeho stránke *Stilum Curiae* <https://www.marcotosatti.com/2023/11/30/la-crisi-della-chiesa-ecco-la-soluzione-temporanea-il-sedemenefreghismo/>

V uvedenom stanovisku sa okrem iného uvádza aj toto:

- 1. To, že v Cirkvi existuje bezprecedentná kríza, že v tejto kríze sa zdá byť skutočná katolícka tradícia premožená heterodoxnými doktrínami (modernizmus a neomodernizmus), že táto kríza je doktrinálnou, liturgickou a morálnou krízou, že táto kríza sa týka celého organizmu Cirkvi (žiakov aj učiteľov) až po Petrov stolec – to nie je niečo, čo treba dokazovať, ale len uznať.*
- 2. To, že kríza, ktorá má naozaj starobylé korene a pôvod, získala novú silu a energiu na II. vatikánskom koncile (1962–65), keď v Hierarchii prevládlo nekatolícke myslenie od farských kňazov až po samotný Rímsky stolec – to nie je niečo, čo treba dokazovať, ale len uznať.*
- 3. To, že nová liturgia nastolená Pavlom VI. je umelá konštrukcia a výtvor a predstavuje objektívny rozchod s neprerušenu tradíciou Cirkvi a s katolíckou dogmou – to nie je niečo, čo treba dokazovať, ale len uznať.*
- 4. Povinnosťou každého pokrsteného je vytrvať vo vyznávaní viery, ktorú vyznal pri krste, teda vo viere všetkých čias, v nemennej náuke prijatej od apoštolov. Povinnosťou každého pokrsteného je žiť a modliť sa v súlade so svätou vôľou Božou, ktorá sa nám odhalila v Božom zjavení – vo Svätom písme a posvätnéj Tradícii.*

5. Povinnosťou každého pokrsteného je vyhýbať sa tomu, čo by mohlo škodiť jeho duši, čo predstavuje nebezpečenstvo pre integritu viery.

6. Vzhľadom na rozsah a závažnosť krízy a až do jej vyriešenia (odsúdenia a vylúčenia z Cirkvi každej heterodoxnej idey, integrálnemu návratu k Tradícii v náuke, liturgii a zvykoch) je cnosťou i povinnosťou (prudencia) dávať si pozor na hierarchov, ktorých ženie nekatolíckeho myslenia, ako aj na cirkevné inštitúcie, ktoré sa stávajú nástrojmi nekatolíckeho myslenia.

7. Je rozumné držať sa toho, čo je isté (lex credendi, lex orandi a lex vivendi, ako sa vždy učilo) a zároveň pozdržať súhlas so všetkým, čo je pochybné.

8. Veriaci, klerici alebo laici nie sú povolani a nemajú povinnosť detailne skúmať každé jednotlivé učenie, každý jeden liturgický text, každý jeden výrok Hierarchie, aby si overili, či je alebo nie je v súlade s Pokladom viery. Skôr treba prijať obozretné a „profylaktické“ kritérium: ak je Hierarchia až po Petrovu katedru nakazená nekatolíckym zmýšľaním, je treba rozvážne nasledovať to, čo sa učilo pred krízou, a súhlas s tým, čo sa učí po otvorenom vypuknutí krízy je treba pozastaviť.

9. Pozastavenie súhlasu neznamena počiatok „slobodného skúmania“, ale je to povinnosť opatrnosti (prudential) pri zachovávaní viery. Pozastavením súhlasu sa odloží súd o nejakej náuke (vo veci viery a/alebo mravov) a o lex orandi, pričom sa ponecháva na autoritu Cirkvi. Keď raz bude kríza prekonaná a opäť zavládne morálna istota o ortodoxnej viere katolíckej Hierarchie, potom to bude legitímna autorita, ktorá bude súdiť.

10. Krízu bude možno považovať za prekonanú, keď Hierarchia (pápež a morálna jednomyselnosť biskupov) bude vyučovať tú istú náuku, ktorú učila Cirkev nepretržite, až do II. vatikánskeho koncilu a znova sa obnoví lex orandi apoštolskej tradície.

11. Vzhľadom na zapojenie samotného Rímskeho stolca do tejto krízy je legitímne pochybovať o stave Pápežského stolca:

- Je legitímnym názorom tvrdiť, že Jorge Mario Bergoglio je skutočný pápež, aj keď v niektorých otázkach zastáva veľmi heterodoxné postoje.

- Je legitímnym názorom tvrdiť, že Jorge Mario Bergoglio je nezákonný okupant Svätého stolca a/alebo protipápež.

- Je legitímnym názorom považovať Svätý stolec za uprázdnený.

- Je legitímny názor veriť, že Svätý stolec je obsadený iba fyzicky.

- Je legitímnym názorom považovať krízu Rímskeho stolca za krízu heretického pápeža.

- Je legitímnym názorom považovať krízu Rímskeho stolca za krízu schizmatického pápeža.

- Je tiež legitímnym názorom veriť, že pod vonkajšou podobou jednej Cirkvi existujú „dve cirkvi“, že v pokoncilovej cirkvi spolu existujú pravá Kristova, svätá rímskokatolícka apoštolská Cirkev, ako aj gnostická neo-cirkev s pápežom na vrchole oboch. Na jednej strane je pápež zástupcom Krista, ale na druhej je aj hlavou novej viery, nového kultu, novej cirkvi.

- Je legitímnym názorom považovať pokoncilových pápežov za pravých pápežov, aj keď sú poznačení nekatolíckym myslením.

12. V bode 11 ide o nezlučiteľné názory; preto nemôžu byť všetky pravdivé; pravdivý bude len jeden. Súd o tom, ktorý je pravdivý, môže vyniesť iba Najvyššia autorita Cirkvi. Kým Najvyššia cirkevná autorita, po vyriešení krízy, nerozhodne, tieto názory zostávajú iba názormi, legitímnymi a diskutabilnými.

13. Žiaden z nich, hoci by aj bol udržateľný, nemôže byť považovaný za isté kritérium na riešenie krízy – je to stále iba názor.

14. Keďže iba Najvyššia autorita Cirkvi je oprávnená posudzovať otázky týkajúce sa Apoštolského stolca, definitívne vyriešenie pravdivostnej hodnoty týchto názorov nie je možné urobiť a otázka musí zostať otvorená a nevyriešená až do konca krízy, až do určitého rozsudku Najvyššej autority.

15. Rozdiely v názoroch na stav Svätého stolca nemôžu byť preto dôvodom na rozdelenie, keďže ide o sporné názory a nie o isté pravdy.

16. Nech už je názor na stav Svätého stolca akýkoľvek, vzhľadom na rozpoznanú krízu (Rímskeho stolca i celej Hierarchie) je potrebné v každom prípade zastávať obozretný postoj a pozdržať súhlas a čakať na koniec krízy.

17. Tento postoj, nazvime ho „sedemenefregizmus“, je možné uvažovať v dvojakom význame:

a) „Nezaujímam sa“ otázka stavu Svätého stolca, pretože je nami neriešiteľná, a preto je zbytočné si ju klásť.

b) „Nezaujímam sa“ to, čo vychádza zo Svätého stolca, pretože ten, kto na ňom sedí (či legitímne alebo nelegitímne, materiálne alebo dokonca formálne, de facto alebo de iure) je pod vplyvom nekatolíckeho myslenia, a preto je z dôvodov opatrnosti a rozvážnosti lepšie ho nepočúvať.

Tento dokument reprodukuje frustráciu mnohých katolíkov dnešnej doby. Je však takýto postoj správny? Kódex kánonického práva Kán. 748 – § 1 hovorí, že všetci ľudia sú povinní hľadať pravdu v tom, čo sa vzťahuje na Boha a jeho Cirkev, a keď ju spoznajú, na základe Božieho zákona majú povinnosť a právo ju prijať a zachovávať.

Dá sa súhlasiť s tým, že názory vymenované v bode 11. sa medzi katolíkmi vyskytujú, celé pole tých, ktorí sú znepokojení krízou a jej dopadmi sa v rozličných počtoch hlási pod tieto zástavy. Je dobré, že stále viac a viac sa diskutuje o situácii v hierarchii vrátane pápežského stolca a nepretržitý vodopád stále nových škandálov dodáva tejto diskusii na intenzite.

A hoci je ľudsky pochopiteľná rezignácia na rozsúdenie otázok, ktorých riešenie nie je v moci človeka, ide o otázky pravdy v tom, čo sa týka Boha a Cirkvi a v tej veci sme povinní pravdu hľadať v každom prípade. V západnej asketickej tradícii existuje nerest, ktorá sa volá *acedia* – duchovná lenivosť. Slovenský preklad je mnohoraký – nuda, nechúť k dobru, neochota, duchovná ospalosť, malátnosť, ťažkopádnosť, strnulosť. Človek vo vleku tejto neresti nemá záujem o duchovné veci, vyhýba sa riešeniu podstatných otázok a mrhá čas a energiu na otázky neužitočné a nedôležité. *Acedia* je smrť duše a rozumu a našou povinnosťou je bojovať s ňou. *Acedia* je hrozná, no do značnej miery neznáma nerest. Väčšina dnešných ľudí toto slovo nikdy nepočula. Dá sa opísať ako stav, keď je vám jedno, že je vám všetko jedno.

Ukazuje sa, že ten najmocnejší z diablov, ktorí dnes sužujú Rím a Cirkev, je práve táto ľahostajnosť. Ľudia chodia do Ríma ale táto malátnosť z nich vysaje všetky zvyšky milosti Božej a čoskoro už nie sú ochotní nič robiť, ba ani sa modliť, a potom duch tejto lenivosti metastázuje ako rakovina a šíri sa po celom svete. A čím sa prázdne hodiny v životoch ľudí potom vyplnia? Sociálne médiá, videohry, filmy, záhaľka a neresti.

A nerest' nečinnosti a malátnosti nakoniec prevezme moc a začne sa násilne domáhať toho, aby sa aj ostatní pridali k ich ľahostajnosti, nečinnosti, impotencii a zúfalstvu. Tieto smutné duše potom začnú vyhlasovať svoju strnulosť a záhaľčivosť za cnosť; dôkaz ich morálnej a intelektuálnej vyspelosti a nadržanosti nad ostatnými. Nakoniec osoby zachvátené touto duchovnou lenivosťou útočia a napádajú tých, ktorí sa nepridajú k ich kultu zúfalstva, snažiac sa, podobne ako démoni, strhnúť so sebou čo najviac druhých.

Každý, kto prejaví akýkoľvek plameň lásky – pretože opakom lásky nie je nenávisť, ale ľahostajnosť, je označený za „duševne chorého“.

Hore zverejnené stanovisko, predovšetkým jeho záver do istej miery javí znaky duchovnej rezignácie a ľahostajnosti v otázke mimoriadnej dôležitosti. Aj keď ťažkosti, ktoré zodpovedanie tejto otázky predstavuje nie sú malé, ba pre mnohých predstavujú neprekonateľnú prekážku a definitívne rozhodnutie naozaj náleží len Najvyššej autorite Cirkvi, to nás nezabavuje povinnosti so všetkou vervou na zodpovedaní tejto otázky pracovať. Posvätná Tradícia a Poklad viery, ako sa odovzdávali až do II. vatikánskeho koncilu sú predsa spoľahlivým meradlom a logika, princíp sporu a elementárne pravidlá uvažovania nie sú rezervované len pre Najvyššiu autoritu Cirkvi, ale milosrdný a dobrý Boh ich dal na voľné použitie každému jednému z nás.

Zdroj: marcotosatti.com, barnhard.biz, roratecaeli.com, Peter Kwasnievsky

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sedemenefregizmus/>